

1

Linda de Mol is dood en heel Nederland is ondergedompeld in diepe rouw. De wallen van broer John hebben de strijd tegen de zwaartekracht definitief opgegeven en heel Nederland staat op z'n kop naar aanleiding van een nieuw idee dat uit het brein van de miljardair is ontsproten: een televisieprogramma waarin de kinderen van zijn overleden zus een nieuwe moeder kunnen uitzoeken.

Ik twijfel geen moment. Dit is mijn kans. Ik word hun nieuwe moeder. Ondanks de kritiek en de verontwaardiging die in alle media worden geventileerd, bezoeken zoveel vrouwen de Talpa-website dat die al na een kwartier platligt. *De Telegraaf* houdt zich op de voorpagina ruim twee weken bezig met het schokkende nieuws: eerst melden ze paginabreed het overlijden van Nederlands meest geliefde presentatrice sinds Mies Bouwman, daarna verschijnen er elke dag artikelen met koppen als: 'Mag John dit doen?', 'Big Brother gebruikt kinderen van Little Sister' en meer.

Als de website weer in de lucht is, download ik het aanmeldingsformulier. Het gedeelte van mijn brein waar het moreel besef zich bevindt, is volledig uitgeschakeld. Ik vul het in met pen, daaraan kunnen de producenten van het programma meteen zien dat ik persoonlijk durf te zijn. Niks geen kil getyp. Ik lees het duizend keer over en besluit dan dat het goed is. Dit is mijn eerste charmeoffensief en het bewijs dat ik de beste moeder ben voor de kinderen van Linda de Mol. Ik lik aan de rand van de envelop en plak deze vervolgens zorgvuldig dicht. Als ik daarmee klaar ben,

sta ik op om naar buiten te lopen en de brief te posten. Ik houd hem tegen mijn hart, daar waar het verlangen naar een kind het grootst is. Kan ik hem eigenlijk niet beter aangetekend versturen, denk ik ineens. Ik begin te trillen. Waarom heb ik daar niet eerder aan gedacht? Heb ik nog tijd om mijn plan te veranderen en naar het postkantoor te gaan?

‘Waar ga je heen?’

Plotseling staat Jasper voor me. Heel even voel ik niets voor deze man. Ik ben bezig mijn missie uit te voeren, die is het belangrijkste en hij is momenteel niets meer dan een hinderlijke sta-in-de-weg.

Ik lach een leugen en zeg dat ik boodschappen ga doen. Zijn ogen glijden omlaag naar mijn borst, daar waar ik de envelop stevig vastheb, maar niet te stevig, want dan kreukt hij en dat zou duiden op een slordige aanstaande moeder. Hij vraagt wat ik in mijn hand houd.

‘Dit? Dit is een brief aan mijn vader.’

‘Je vader? Lieverd, die is toch al bijna tien jaar dood.’

Nog voordat ik paniekerig een andere uitvlucht weet te verzinnen, open ik mijn ogen. Ik kruip tegen het warme vertrouwde lichaam naast me en in een reflex vouwt hij zich om mij heen en begint me in mijn nek te zoenen.

‘Morgen, zuiplapje van me, lekker geslapen?’

Ik ben nog niet helemaal wakker. Sta ik nu met een belangrijke brief in mijn hand of lig ik in bed met een kater? Ik ontworstel me aan zijn armen. ‘Ik had een heel bizarre droom, Linda de Mol was dood en...’ Het eind van de zin slik ik in.

Jasper begint te lachen. ‘Dat komt waarschijnlijk door al die alcohol van gister. Volgens mij gaat het heel goed met mevrouw De Mol.’

Misschien heeft hij gelijk. De vage hoofdpijn waar ik zojuist

mee wakker ben geworden, lijkt met de minuut erger te worden.

‘Ik voel me prima,’ lieg ik. Ik leg mijn hand op zijn boxershorts en knijp er plagend in.

Hij pakt me weer stevig beet en ik voel zijn warme adem in mijn nek. Ook ’s ochtends ruikt Jaspers adem lekker. Ik schaam me voor die van mij, wend mijn hoofd af en leg mijn nek bloot om gekust te worden. Dat doet hij, zijn tong glijdt over mijn hals en ik geef me aan hem over.

Het duurt niet lang, maar het is wel lekker en heel even voel ik me een stuk beter. Dan wordt de hoofdpijn weer erger. Een schelle blaf uit de keuken dringt mijn bonkende hoofd binnen. Al snel volgt er een tweede, iets wanhopiger blaf. Ik kijk op de wekker en tot mijn grote schrik zie ik dat het halfelf is. Shit, is het al zo laat? Arme Max. Ik schiet overeind. Mijn hoofd knalt bijna uit elkaar. Ik kreun en laat me langzaam weer in mijn kussen zakken.

‘Blijf jij maar liggen.’ Even houd ik nog meer van hem.

‘Je moet wel een groot rondje met hem lopen, want die arme hond...’

‘... heeft vannacht om drie uur nog geplast, maar dat weet je waarschijnlijk niet meer,’ vult hij aan.

‘Jaha, nu weet ik het wel.’ Ik draai me om en even lijkt het alsof de pijn minder wordt.

Gisteravond vierde Nikki haar verjaardag en zoals gewoonlijk werd het laat, met veel sterkedrank. Bij voorkeur wodka-appelsap.

De voordeur valt dicht en ik probeer de slaap nog even te vatten. Het lukt niet. Mijn maag is te leeg. Ik hijs mezelf langzaam overeind en probeer tevergeefs mijn hoofdpijn te negeren. Ik strompel naar de badkamer op zoek naar aspirines. Als ik de laptrek waar ze in moeten liggen, schiet er een enorme kramp door mijn onderbuik. Tuurlijk, dat kan er ook nog wel bij. Ik knijp één oog dicht en probeer me te herinneren welke datum het van-

daag is. Ik moet eigenlijk toch pas volgende week ongesteld worden?

Een warme straal bloed loopt langs mijn benen. De vrijpartij van net zal wel het een en het ander losgemaakt hebben. De hoofdpijn maakt plaats voor een ander soort pijn. Een eenzaam gevoel, een gemis van iets wat ik niet ken, maar wel voel.

Als Jasper terugkomt vertel ik het hem meteen. 'O balen,' is zijn reactie. Ik krijg een zoen op mijn voorhoofd en dan zijn daar weer die lege woorden: 'Maar het gaat ons heus wel lukken hoor.'

Vandaag geloof ik er niet in. 'O ja! Wanneer dan? Het is verdomme, met deze keer erbij gerekend, wel de negende keer dat het mooi níét gelukt is!' zeg ik chagrijnig. Ik kijk hem recht in zijn ogen en hoop dat hij nu iets gaat zeggen waardoor ik me in één keer een stuk beter voel.

Maar het blijft stil.

Ik kijk hem aan en spreek het zinnetje uit dat al een paar weken nachtdienst draait in mijn hoofd. 'We zouden een afspraak bij de dokter kunnen maken.'

'De dokter? Wat gaat die eraan doen dan?'

'Dat weet ik ook niet. Misschien kunnen we wat testen doen of zo?'

Teleurgesteld door zijn reactie plof ik op de bank neer. De aspirines werken nog niet en ik kan niet goed denken door de boerende hoofdpijn.

'Wat testen?' vraagt Jasper verbaasd.

'Dat weet ik toch ook niet. Het enige wat ik nu weet, is dat we het al tien maanden proberen en dat ik niet zwanger ben.'

'En jij denkt dat het nodig is dat we naar de dokter gaan?'

'Als jij een beter plan hebt, dan hoor ik het graag.'

Dat heeft Jasper niet. Maar hij wil zich niet laten kennen en gaat in de tegenaanval. 'Het lijkt me in ieder geval verstandig om

een beetje te minderen met de drank én de sigaretten als je zwanger wilt worden.'

Dan loopt hij de kamer uit.

'Als ik zwanger wil worden? Jij wilt verdomme toch ook een kind!' roep ik hem woedend na.

Tijdens het ontbijt is de sfeer nog steeds grimmig. We richten ons op de gekookte eitjes en het leeswerk. Jasper leest een voetbalblaadje en ik staar wat in de krant. Mijn oog valt op een artikel met de kop: TRAGE START. Ik lees het onderschrift: *Een kind krijgen is niet altijd makkelijk. Het is dan ook bijna nooit in één keer raak. En soms lijkt het niet vanzelf te lukken. Hoe kan dat? En wat kun je daaraan doen?*

Ik kijk over de krant naar Jasper. Die is nog steeds verdiept in zijn *Voetbal International*.

'Jasper,' zeg ik zo vriendelijk mogelijk.

'Wat?' Hij kijkt op.

'Hier staat een artikel over zwanger worden.'

Jasper zegt niets. Hij kijkt me alleen maar aan, de irritatie lijkt verdwenen.

'Laten we opnieuw beginnen. Ik heb geen zin in ruzie.'

Hij legt het tijdschrift weg.

'Wil je het weten?'

Hij knikt, Jasper is niet iemand om lang boos te blijven.

Ik begin voor te lezen. 'Sommige paren zijn supervruchtbaar. Ongeveer vijftientig procent van de paren is binnen één jaar zwanger. De belangrijkste voorwaarde om zwanger te worden is een goede kwaliteit van de ei- en de zaadcellen. Alle eicellen van de vrouw worden gemaakt in de eerste drie maanden dat ze als baby in de baarmoeder groeit.'

Ik kijk Jasper verbaasd aan. 'Wist jij dat?' Hij schudt zijn hoofd. Nieuwsgierig lees ik verder. 'Tegen de tijd dat de vrouw in de puberteit komt heeft ze nog maar een paar honderduizend eicellen

over. Doordat die in de eierstokken liggen te wachten wordt de kwaliteit minder. Zo zorgt roken er onder andere voor dat de eicellen sneller ouder worden.'

Zoals ik had verwacht werpt Jasper me een zie-je-wel-blik toe. Met een schuldbewust knikje lees ik verder.

'Vanaf het dertigste levensjaar gaat het bergafwaarts.'

Jezus, ook dat nog! Dan heb ik nog twee maanden. De informatie is nogal confronterend en doet pijn. Net als ik besluit dat ik niet verder wil lezen verschijnt het woord 'zaad' op mijn netvlies.

'Hier staat een stuk over zaadcellen,' zeg ik met hernieuwde interesse. 'Mannen hebben in tegenstelling tot vrouwen geen grote voorraad voortplantingscellen. Ze gaan dag en nacht door met het produceren van miljoenen zaadcellen.' Ik leg de krant even neer en kijk Jasper met een zuur lachje aan. 'Lekker is dat, jij hebt er miljoenen en maakt elke dag nieuwe aan en ik moet het met een paar honderdduizend doen die liggen te verrotten als ik niet opschiet! Wist jij dat allemaal?'

'Nee, niet echt. Maar eerlijk gezegd heb ik nu wel even genoeg gehoord over sperma. Vind je het goed als ik me weer even bezig ga houden met andere ballen?'

Ik weet niet of ik het goed zie, maar de informatie lijkt voor een triomfantelijk trekje rond zijn mondhoeken te zorgen. Voor vandaag is ons conceptieprobleem afgesloten. Met al die miljoenen zaadcellen die hij produceert moet het toch een keertje lukken?

's Middags moet Jasper voetballen. Ik besluit dat wat frisse lucht me goed zal doen. Nadat ik eerst een flink stuk met Max heb gelopen fiets ik naar het Museumplein. Ik snuif de koude februari-lucht op en geniet met volle teugen van mijn stad. Toen Jasper en ik besloten te gaan samenwonen lag het voor de hand dat ik bij

hem introk. Ik had een kleine studio aan de rand van de stad met een moskee om de hoek, hij had een mooi driekamerappartement in Oud-Zuid. Het was een typisch mannenappartement: strak, weinig spullen en zonder achterliggende gedachte. Ik mocht alles veranderen, op één voorwaarde: de kleine kamer naast de slaapkamer was van hem. Daar wilde hij zonder commentaar zijn sportspullen en andere mannelijke relikwieën kunnen laten rondslingeren. Met die kamer mocht ik me niet bemoeien. Prima compromis. Ik wist toen al dat het maar een paar jaar zou duren voordat ik die kamer ook onder handen mocht nemen. Het is namelijk de perfecte babykamer.

Nu, drie jaar later, is het een gezellig appartement geworden. Er is een hond bij gekomen, Max, en er staan kruidenplantjes in de keuken: basilicum en peterselie.

Maar de babykamer is nog steeds leeg.

Op het feestje gisteravond vertelde een vage kennis van Nikki dat ze zwanger was geworden met behulp van een ovulatietest. Ik had haar niet durven vertellen over mijn eigen situatie, maar ik maakte een mentale aantekening. Misschien is die ovulatietest de oplossing voor mijn probleem.

Voordat ik naar Albert Heijn ga, stop ik bij de drogist. Het is er druk en ik heb echt geen idee waar die dingen liggen. Ik spreek een meisje aan met een hoeveelheid make-up op waar ik een maand mee zou doen. En ik ben niet zuinig. Een naambordje heeft ze niet nodig. In grote gouden letters hangt haar naam in een boogje om haar nek: SABRINA. In godsnaam dan maar vragen. 'Ik ben op zoek naar een ovulatietest, weet jij waar die liggen?'

Ze lijkt het helemaal geen gekke vraag te vinden. Misschien weet ze niet eens wat het is, schiet het door me heen. 'Sorry,' zegt ze, 'dit is mijn eerste dag, dus ik moet het even aan een collega vragen.' Ze loopt weg en ik merk dat ik toch een ongemakkelijk

gevoel heb. Zoals toen ik voor het eerst condooms ging kopen. Mijn ogen glijden langs de producten en stoppen bij de badparels. Een ontspannend bad zo meteen is eigenlijk wel lekker. Ik doe er een paar in een zakje en kijk of Sabrina er alweer aan komt.

‘Mevrouw?’

Sabrina is achter me opgedoken, daar staat ze met een grote glimlach op haar gezicht. ‘Sorry, maar we begrijpen u niet helemaal. Bedoelt u een zwangerschapstest?’

Zie je wel. ‘Nee, dat bedoel ik niet,’ zeg ik met een zuinig lachje. Ik besluit dat Sabrina er ook niets aan kan doen en vraag of ik haar collega zelf even kan spreken.

Gelukkig begrijpt Sabrina ¹¹ me wel in één keer. Ik kan kiezen uit vier verschillende merken. Ik koop er voor de zekerheid twee.

Als ik buiten sta voel ik me opgelucht. Ik pak mijn fietssleutel uit mijn jaszak en voel ineens de badparels zitten. Helemaal vergeten af te rekenen. Ik heb absoluut geen zin om terug te gaan en stap op mijn fiets richting Albert Heijn.

Uiteindelijk fiets ik met twee overvolle boodschappentassen naar huis. Jaspers fiets staat er nog niet. Balend strompel ik met twee loodzware tassen de trap op. Als ik buiten adem aankom op de derde verdieping springt Max tegen me op en hij werpt mij, inclusief tassen, omver. Een van de boodschappentassen raakt de vloer. Even hoop ik dat het goed afloopt, maar het geluid van brekend glas verstoort mijn wens.

‘Max! Kijk nou wat je doet!’ Ik duw hem van me af, maar realiseer me meteen dat hij er ook niets aan kan doen. Mijn kater, de buikpijn en de angst voor wat misschien nooit komen zal, worden me te veel. Ik kniel op de keukenvloer en even schieten mijn ogen vol tranen, mijn hoofd op dat van Max. Ik geef hem een aai over zijn gevlekte Jack Russell-koppie. ‘Sorry dat ik je wegduwde, Max.’ Hij geeft me een lik over mijn neus, allang blij dat ik niet boos op hem ben. Zwelgend in zelfmedelijden hijs ik mezelf van de keu-

kenvloer. Max, die zich nauwelijks lijkt te durven verroeren, kijkt me niet-begrijpend aan. Ik zet een kop thee, laat het bad vollopen en leeg het zakje badparels. Een van de twee ovulatietesten neem ik mee naar de badkamer, zodat ik rustig de bijsluiter kan lezen. Ik kleed me uit en ga voor de spiegel staan. Ik stel me voor hoe ik er met een dikke buik uit zal zien. Ik draai een kwartslag en zet mijn buik zo ver als ik kan uit. Ik kijk naar mijn spiegelbeeld en wrijf over mijn zogenaamd zwangere buik. Ik word niet dolenthousiast van mijn spiegelbeeld. Mijn buik is een slappe bal, mijn halflange, gehighlighte blonde haren hangen futloos langs mijn gezicht en zelfs mijn Chanel-poeder heeft de kater vandaag niet kunnen verbergen.

Ik stap in bad en knijp de badparels een voor een kapot. Het warme water omarmt me en de geur van eucalyptus zorgt ervoor dat ik mijn lijf even kan ontspannen.

Ik pak de bijsluiter van de ovulatietest en begin te lezen.

De ovulatietest toont de stijging van het Lutëiniserend Hormoon (LH) in de urine aan. Deze stijging wordt ook wel de LH-piek genoemd en vindt 36 tot 24 uur voor de ovulatie plaats. Ovulatie is het vrijkomen van een eicel uit een eierstok. U bent het meest vruchtbaar op de dag van de LH-stijging en de dag erna. Wanneer u zwanger wilt worden kan de ovulatietest helpen om uw 2 meest vruchtbare dagen te bepalen. Wanneer u binnen de 24 tot 36 uur na de LH-piek gemeenschap heeft, is de kans om zwanger te worden het grootst.

Ik schrik op als ik de voordeur hoor dichtvallen. De nagels van Max klinken ritmisch op het parket. Snel leg ik de bijsluiter achter mijn handdoek. Dat komt later wel. Bezweet komt Jasper de badkamer binnen en hij ploft naast me op het toilet. Het duurt heel

even voordat ik de alcohol ruik. Hij slaakt een diepe zucht.

‘Verloren?’ vraag ik.

‘Ja, wij waren veel beter dan die eikels, maar de scheids had modder in zijn ogen.’

‘En toen hebben jullie maar flink gescoord in de derde helft, ruik ik?’

‘Ja, we hebben een extra biertje gedronken, maar ik geloof dat jij wel de laatste bent die daar iets over te zeggen heeft,’ zegt hij met een knipoog.

‘Ik voel me toevallig prima,’ lieg ik wederom.

‘Blijf je nog lang in bad liggen? Ik wil heel graag even douchen. De douches in het clubhuis waren namelijk stuk.’ Hij staat op van het toilet en voordat hij de deur van de badkamer uit loopt draait hij zich nog even om. ‘O, trouwens, *Ik hou van Holland* is vanavond op televisie. Je hoeft je dus geen zorgen te maken over Linda de Mol.’

Ik spat water zijn kant op, maar hij staat te ver weg. ‘Zeikerd!’ Ik hoor hem lachen op de gang.